

Legyünk barátok!

A fiam első osztályos. A második héten elkezdett panaszkodni, hogy a Peti állandóan verekszik.

– Mindig ütöget, meg lökdös, és ha visszaadom, akkor még nagyobb ad – mondta.

– De hát egy fejfel kisebb, mint te. Sokkal erősebb és nagyobb vagy – biztattam.

– De akkor is – mondta.

– És különben is, a lányokat is veri – háborgott tovább. Aztán szépen lassan kiderült, hogy Peti mindenkit ver és bárki, aki hozzászól, számíthat egy taslira.

Magamban kicsit háborgolni kezdtem, hogy milyen mulya ez a gyerek. Egyet kéne csak odacsapnia, és Petike egyből megtanulná a rendet. Eltel két nap és Marci megint rosszkedvűen jött hazafelé az iskolából.

– Na mi baj? Mért lógatod az orrod – faggattam.

– Ááá, megint verekedett, bevágott ide két nagyot – mutatott a mellkasára. Érezhette rajtam a felháborodást, mert mentegőzve hozzátette:

– A Gábort is megveri, meg a Tibit is. Most már igazán nem értettem a dolgot, hiszen Márton mindkét barátja magasabb nála. Hogy lehet az, hogy egy kisebb és gyengébb gyerek sakkban tartja ezeket a nagy lovakat? Marci nem tudott elfogadható magyarázatot adni, csak azt hajtogatta, hogy vad, meg, hogy marha nagyot tud bevágni.

Tudod mit, pattant ki a szikra a fejemből. Fogjatok össze, szorítsátok a sarokba, és püföljétek meg. Aztán mondjátok meg neki, hogy mindezt azért kapta, mert állandóan verekszik. Tetszett a fiamnak az ötlet, de azért otthon a biztonság kedvéért az anyját is megkérdezte, mit kéne Petivel csinálni. Hát, az anyukája szóról szóra ugyan azt tanácsolta, mint én.

– Összebeszéltetek – kérdezte a gyerek?

– Nem, csak mindketten tanítottunk már, ráadásul testnevelést, az öltözőben pedig gyakrabban előjönnek az indulatok – feleltük.

Másnap kíváncsian vártam mi történt az iskolában.

– Na mi volt?

– Semmi – felelte kedvetlenül. – A Tibiék nem akarnak szövetséget kötni.

– Akkor, nincs más hátra, mint egyedül kell elintézned a dolgot – feleltem. Szedd össze magad, és ha bánt add vissza neki úgy, hogy többet eszébe ne jusson kötözködni veled. Ne hagyd magad. Van elég erőd, eszed, gyorsaságod hozzá, nem igaz, hogy egy kisebb gyerek meg tud verni.

Ezek után, elmeséltem neki, hogy gimnáziumban, a tornaóra után, a lányok öltözője előtt, hogy vertem meg a Kármán Pockot, pedig sokkal erősebb volt nálam. Tetszett a gyerekeknek a történet, de ahogy elnéztem, nem tudtam elképzelni, hogy oda-

áll valamelyik társa elé és megveri. Pedig sokszor bebizonyosodott már, hogy jóval erősebb, mint a vele egykorúak. Emlékszem mikor az egyik falusi kutat a csoportjából csak ő tudta megtekerni. A garázsban a feje fölül leemelte a biciklijét, vagy eltolta azt a megrakott talicskát, amit a nála idősebb fiúk nem tudtak elvinni. Meg aztán itthon mindig azzal nyúzó, hogy bunyózzunk. Széttoljuk a bútorokat, és a parketten püföljük egymást. Amikor itthon verekszünk, érzem, hogy nincs benne gátolás, ha verekednie kell. Persze tudom, hogy más velem, mint a társaival. Meg aztán mindig arra tanítottam, hogy a kisebbet, a gyengébbet és a lányokat soha.

Eltelt két – három nap. Éppen az anyukájával mentünk érte, amikor Marci nagy vidáman szaladt elénk.

– Megoldódott a probléma Petivel – újságolta nagy büszkén. Egyszerre sóhajtottunk:

– Na mesélj.

– Az történt – kezdte a szokásos magyarázós stílusában, – hogy támadt egy ötletem. A szünetben hirtelen odaálltam a Peti elé és azt mondtam neki, tudod mit, legyünk barátok. És a Peti úgy, de úgy meglepődött, hogy egyből azt mondta, hogy jó. Legyünk barátok. És azóta nem verekszik, és képzeljétek el, senkivel se. Nemcsak velem nem, hanem a többiekkel sem. És most már legalább egy barátja van, mert eddig nem volt neki barátja.

Akkor a feleségemmel egymásra néztünk. Kényszeredetten mosolyogtunk, talán mintha a fejünket is leszegtük volna. Nagyon szégyelltük magunkat.

Azóta fél év telt el. Peti és Márton ugyan nem lettek jó barátok, de egyetlen egyszer sem akaszkodtak össze. Sőt, a kisfiú valóban kicsit megnyugodott és tényleg kevesebbet verekszik.

Csutoros Gergely